

- A magyar zenerajongók és az európai koncertlátogatók egyaránt — legalábbis a közelmúltig — mint szólístát ismerték meg Vásári Tamás nevét. Mi az, ami eljuttatta addig a gondolatig, hogy karmester legyen?

Azokban az interjúkban, amelyeket azzal kapcsolatban adtam az elmúlt évben, hogy a Rádiózenekarral rendszeresen dolgozom, visszaolvastván azt láttam, hogy én tíz meg tízenöt éve vezényelek. Pedig egészen pontosan 1969-ben kezdtem el „hivatalosan” vezényelni — úgyhogy ennek már huszonöt éve, ami mégiscsak egy negyed évszázad!

No már most, ha belegondolunk abba, hogy egy negyvenöt éves karmesterre, aki húszéves korában kezd el dirigálni — ez alatt általában nem nagyon szoktak —, senki sem mondja rá az évek számát tekintve, hogy kezdő...

Nálam azért van az, hogy úgy néz ki, mintha nemrég óta dirigálnék, mert olyan régen zongorázom. Az viszont tényleg visszanyúlik, egészen 1941-re. Tehát az igaz, ha én azzal verem a mellem, hogy egy negyedszázada vezényelek már — viszont majdnem egy félévszázada zongorázom...

Kétségtelen tény, hogy sokkal régebbi a zongorázás — már úgy kezdtem csodagyerekeskedéssel

VÁSÁRI TAMÁS

Fotó: Moldvay József

Debrecenben: ötvenhárom éve volt az első koncertem. Már ezen a koncerten ott volt a zenekar és ott volt a karmester: egy Mozart-zongoraversenyt játszottam a debreceni zenede zenekarával. Az igazgató, Baranyi János vezényelt, s engem rögtön lenyűgözött a zenekar és a dirigálás.

Nem sokkal ezután volt is zenekarom, mégpedig a philadelphiai — igaz, hogy csak lemezen. Megvételtem, amit csak lehetett, a szüleimmel: az első Liszt Les Préludes-je volt, Stokowskival és a philadelphiaiakkal — s ezt rögvést el is kezdtem próbálni az édesanyám kötötűivel. Az még olyan régi lemez volt: minden öt percben kellett váltani — ezt megtette a nálam tíz évvel idősebb nővérem, én pedig a legnagyobb lelkesedéssel vezényeltem a kötötűvel.

Attól kezdve elintézett dolog volt, hogy én vezényelek is — csak hát ebben az országban ez nem ment, s ma sem megy olyan könnyen, mert korlátolt a lehetőség, behatárolt a zenekaroknak a száma. Mindenesetre olyan volt a helyzet — s pláne Debrecenben nem is lehetett mást csinálni —, hogy elkezdtem zongoristaként. Gondoltuk: ahhoz, hogy valaki karmester legyen, egy hangszert úgyis meg kell tanulnia — s később majd áttérek a dirigálásra is.

Amikor 1945-ben fölkerültem Budapestre, s Hernádi Lajos növendéke lettem, már akkor gondoltam arra, hogy karvezetést, kompozíciót is tanul-